

Lisa Reganová

NEČEKANÉ PŘIZNÁNÍ

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ VYŘEŠIT VRAŽDU
OBESTŘENOU PAVUČINOU TAJEMSTVÍ

COSMOPOLIS

Lisa Reganová

NEČEKANÉ PŘIZNÁNÍ

Lisa Reganová

NEČEKANÉ PŘIZNÁNÍ

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ VYŘEŠIT VRAŽDU
OBESTŘENOU PAVUČINOU TAJEMSTVÍ

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

HER FINAL CONFESSION

Copyright © Lisa Regan, 2018

Translation © Kateřina Elisová, 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

Z anglického originálu *Her Final Confession*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2018, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, Honewa

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2022 jako svou 8441. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-4797-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-4796-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-3250-8 (print)

Pro Helen Conlenovou, která mi ukázala,
co to znamená být výjimečný.

KAPITOLA 1

SEATTLE, WASHINGTON

ČERVEN 1992

Billy vyšel z obchodu s taškou se dvěma půllitry mátové zmrzliny s čokoládovými hoblinami zavěšenou přes zápěstí. Zastavil se, aby si zapálil cigaretu. Zhluboka se nadechl a podíval se na hodinky. Mohl si dát dvě cigarety, a ještě stihne přijít včas domů na večeři. Jeho manželka neměla ráda, když kouřil.

Periferně zahlédl ženu, která mířila ke svému minivanu. Zaujaly ho odlesky ženiných stříbrných vlasů, které se jí třpytily ve slunci, když klopýtala přes parkoviště. Sledoval, jak kráčí sem a tam a obchází auta, než začala šmátrat po klíčích. Možná byla nemocná, možná opilá. Možná byla jen stará, bláznivá, nebo obojí. Jakmile nastoupila do dodávky a nastartovala, odvrátil pohled, protože ho vyrušilo burácení motorky.

Nemohl uvěřit svému štěstí, když před obchod vjel Lincoln Shore a zaparkoval svůj stroj. Napadlo ho, že i motorkáři pohybující se mimo zákon musejí někdy jíst. Pravdou ale bylo, že Billy věděl, že Linc nakupuje právě v těchto potravinách a ještě na pár jiných místech v okolí. A doufal, že na něj narazí. Pár členů gangu Devil's Blade ho už dobře znalo, ale Lincolnovu pozornost zatím neupoutal. Když Linc sesedal z motorky, připálil si druhou cigaretu od první a nedopalek odhodil na zem. Billy cítil žár jeho pohledu. Pak se

ozval chraplavý hlas: „Ty se tady jen tak poflakuješ, co? Poslední dobou vysedáváš často v baru.“

„Jo,“ přitakal Billy, „já...“ ale jeho slova pohltily zvuky, které Billyho mozek nedokázal ihned zpracovat. Nápor vzduchu, kvílení pneumatik, skřípění kovu o kov, řev motoru vytúrovaného na samou hranici možností.

Měl jen zlomek vteřiny, aby zareagoval, a jeho jednání ovládly instinkty. Koutkem oka zaregistroval minivan, jak kosí nákupní vozíky a naráží do zaparkovaného auta. Další nakupující uskakovali řítícímu se vozu z cesty.

Billy vrazil do Lincolna a celou vahou se opřel do statného motoráře. Oba vyletěli do vzduchu a následně se zřítili na beton. Billyho pád zmírnilo Lincovo tělo a jeho kožená bunda zabránila, aby si sedřel celé pásy kůže, když sebou smýkali po zemi. Za nimi naboural minivan do zaparkovaného auta, natlačil ho na další dvě, která stála poblíž, a pak konečně zastavil. Motor dál běžel na vysoké otáčky a přední pneumatiky skřípěly o asfalt. Řidička byla zhroucená přes volant a stříbrnou kšticí jí obarvila rudá krev. K minivanu se rozběhli další zákazníci na parkovišti. Billy vstal, natáhl ruku k Lincovi a pomohl mu na nohy.

Mlčky zírali na stopy zkázy, které za sebou řidička nechala. „Díky, brácho,“ řekl Linc.

Billy se usmál. „Kdykoli,“ opáčil, a protože nechtěl pokoušet štěstí, vyrazil pryč.

„Hej, kámo,“ zavolal za ním Linc. „Jak se vlastně jmenuje?“

Billy se otočil. „Benji,“ odpověděl a použil svoje krycí jméno. „Benji Stone.“

KAPITOLA 2

DENTON, PENSYLVÁNIE SOUČASNOST

Na kuchyňském stole před Josií ležela hromada brožur inzerujících domácí bezpečnostní systémy. Uběhlo šest měsíců od chvíle, kdy Josiin život obrátila naruby žena, kterou pokládala za svoji matku. Součástí útoku na Josiin život a zdravý rozum bylo i vloupání do jejího domu, takže se už několik měsíců snažila vybrat dostatečně kvalitní bezpečnostní systém, jenž by udržel její úzkost na uzdě. Dvakrát si pozvala zástupce firmy domů, aby systém instaloval, ale na poslední chvíli změnila názor, když objevila skrytou slabinu nebo nehorázné dodatečné poplatky.

Z haldy vytáhla barevnou brožurku firmy Aegis Home Security, „specializující se na zabezpečení domácností více než dvacet let“. Patřila mezi pár firem, které byly natolik transparentní, že ve svých propagačních materiálech uváděly kompletní cenové schéma. Josie brožuru otevřela a podívala se na nabídku. Napadlo ji, jestli by nebylo lepší, kdyby si pořídila psa. Velkého. Jenže její pracovní doba dokáže být šílená. Coby detektiv ve městě Denton v Pensylvánii často trávila kvůli svým případům mimo domov celé dny, někdy i noci. Někdy se vrátila jen na tak dlouho, aby se osprchovala, převlékla a vyrazila

zpátky do práce. Kdyby měla psa, musela by najmout někoho, kdo by ho venčil. Pak by si dělala starosti, jestli je ten člověk důvěryhodný. Josie si povzdechla. Příliš mnoho komplikací. Pokud se tedy chce ještě někdy cítit bezpečně ve vlastním domě, prostě bude muset zatnout zuby a utratit za bezpečnostní systém malé jmění. Prsty se jí vznášely nad brožurkou další firmy – Summors Security.

Z myšlenek ji vytrhlo klepání na vchodové dveře, takže zamířila do předsíně. Kukátkem viděla, že přišel poručík Noah Fraley. Otevřela, pohledem ho přejela od hlavy k patě a tiše hvízdla. „No, kdybych věděla, že se tak vyfikneš...“

Měl na sobě dokonale střižený oblek tmavě šedé barvy a vkusnou kravatu se žluto-šedými proužky, která zdůrazňovala oříškovou barvu jeho očí. Když se na ni Noah usmál, ucítila v hrudníku jemné třepotání. „Velmi vtipné,“ opáčil, prošel kolem Josie a zamířil do kuchyně. „Ty nejsi připravená. Dokonce ses ještě ani nepřevlékla.“

Josie se podívala na svoje džíny a seprané tričko s portrétem Lukea Bryana. „Za minutku jsem hotová.“

„Neříká to každá ženská? A pak stráví celou hodinu tím, že se češe a líčí?“

Josie zvedla obočí. „Tak pozor! Na tuhle večeri si doprovod brát nemusím.“

„Dělám si srandu,“ Noah se rozhlédl po kuchyni. Pak vešel do předsíně a nakoukl do obývacího pokoje. Když se vrátil do kuchyně, zeptal se: „Kde jsou všichni?“

Josie se nedávno setkala se svojí biologickou rodinou, od které byla po narození odloučena, o čemž neměla nejmenší tušení. Stále si zvykala na to, že Shannon a Christiana Payneovy oslovuje „mami“

a „tati“. Když mluvila, vypočítávala na prstech: „Shannon a Trinity vyrazily na nákupy. Sejdou se s námi v restauraci. Táta a brácha přijedou z Callowhill. Taky se s námi setkají až tam. Babička se vrátila do pečovatelského domu, protože jsem potřebovala pokoj pro Shannon. A paní Quinnová celý týden hlídá malého Harrise.“

Noah obešel stůl a přibližoval se k Josii, dokud se zadní stranou stehů nedotýkala hrany stolu. Naklonil se a uvěznil ji na místě. Jeho ruce našly Josiiny boky a jejich rty se dotkly. „Tím mi chceš říct, že jsme pro jednu vážně sami? Opravdu a úplně sami?“

Josie se zasmála, objala Noaha kolem krku a přitáhla si ho k sobě, aby ho políbila. Opravdu pro sebe neměli od ukončení případu Belindy Roseové ani chvilku, pokud tedy nepracovali nebo nebyli natolik vyčerpaní, aby cokoli dělali. Do Josiina života vstoupila úplně nová rodina a její domov se během posledních šesti měsíců stal svědkem neustálého přílivu návštěv. Shannon, její skutečná matka, u ní bydlela několik týdnů, a když se musela vrátit kvůli práci domů, vystřídala ji Lisette, Josiina babička. Josie měla po napadení skoro dva měsíce ruku v sádře, takže pomoc vítala. Její sestra Trinity občas přijela z New Yorku, kde pracovala v redakci celostátního zpravodajství, aby spolu strávily víkend. A párkrát ji navštívili i její skutečný otec Christian a její pubertální bratr Patrick.

Josie žila nějakou dobu sama a zpočátku pro ni bylo těžké snášet, že ji v každém okamžiku obklopují lidi. Když poprvé otevřela lednici a zjistila, že došla smetana, zaplavil ji pocit frustrace. Stejně jako když přišla na to, že v koupelně není jediný ručník nebo předložka, protože je Shannon prala. Její pečlivě uspořádaný svět, útočiště, její domov byl obrácený vzhůru nohama. Ale, jak si připomínala, rodi-

na je mnohem důležitější než jakýkoli předmět v domácnosti nebo praktiky, na které si během let zvykla. Payneovi chtěli vtrhnout dovnitř a během pár měsíců získat zpátky uplynulých třicet let. Ale Josii to bude trvat déle.

A pak tu byla ještě Misty Derossiová, žena, se kterou se scházel Josiin manžel Ray předtím, než umřel. Misty se po Rayově smrti narodil syn a obě ženy uzavřely nepravděpodobné přátelství. Malému Harrisovi byl skoro rok a Misty se už neživila jako striptérka, ale našla si práci ve starostčině novém centru pro ženy, kde se věnovala obětem domácího násilí. Což znamenalo, že se z Josiina občasného hlídání stala rutina. Nyní byly stopy po Harrisovi v Josiině životě roztroušené po celém jejím domě – vysoká židlička na jednom konci kuchyňského stolu, dětské zábrany, hrnečky na pití, koš s hračkami a houpací křeslo v obývacím pokoji. Pro Josii bylo jednodušší mít některé věci doma než chtít po Misty, aby všechno tahala sem a tam pokaždé, když Harrise přiveze.

Noahovy rty se přesunuly na Josiin krk. Rukama jí sevřel zadek a vysadil ji na stůl. Reflexivně mu obtočila nohy kolem pasu. Zaklonila hlavu. „Tvůj oblek,“ ztěžka oddychovala.

Jeho ruce putovaly nahoru pod její tričko a k zapínání podprsenky. „Oblek mě vůbec nezajímá.“

Cítila, jak mezi nimi narůstá vášnivá energie, a věděla, že pokud jí podlehne, nebude cesty zpět. Napětí se mezi nimi stupňovalo už tak dlouho, že jí připadalo jako sopka, která se chystá vybuchnout. Po jejich prvním polibku, když skončil případ Belindy Roseové, Josie řekla, že potřebuje postupovat pomalu, a Noah to respektoval. Měla špatné zkušenosti se vztahy a nechtěla, aby se Noah stal další

obětí jejího příšerného dětství a všech osobních břemen. Přála si, aby to udělali správně. Nebo se možná jen bála...

„Chceš, aby to takhle bylo poprvé?“ zeptala se. „Na mém kuchyňském stole?“

„Tak půjdeme nahoru.“

Otevřela pusu, aby zaprotestovala. Ale když se svým tělem přitiskla na jeho, každý centimetr její kůže hořel touhou vědět, co se skrývá pod oblekem.

Dostali se sotva ke schodišti, když se z kapsy Noahova saka ozvalo tlumené vibrování mobilu. A za okamžik začal zvonit i Josiin někde na druhé straně domu.

Jejich těla zkameněla. Josie přerušila jejich polibek jako první a otočila hlavu za zvukem. Telefon nechala v obývacím pokoji. Ani jeden z nich to nevyslovil, ale oba věděli, že existuje pouze jediný důvod, proč jim oběma vyzvánění mobily téměř současně. Jedná se o práci a musí to být důležité. Ačkoli se velká část z pětasedesáti kilometrů čtverečních města Dentonu rozkládala v nezkrotných horách centrální Pensylvánie, počet obyvatel byl dostatečně velký na to, aby policejní oddělení ročně řešilo přibližně půl tuctu vražd a dalších zločinů a aby byl asi padesáticenný sbor poměrně vytížený. V nedávných letech se v tomto malém městě odehrálo několik velmi šokujících případů, které upoutaly pozornost celé země. Ji a Noaha tyto události hluboce zasáhly a Josie věděla, že Noah cítí stejnou úzkost, jaká jí právě narůstala v nitru. Pokud je oba volají v den, kdy mají volno, musí se jednat o něco velkého.

Josie pomalu uvolnila kotníky, které měla zaháknuté kolem Noahova pasu. Postavil ji na zem. Jeho telefon přestal vyzvánět, ale Jo-

siin zazvonil znovu. Upravila si oblečení a zamířila do obývacího pokoje, aby hovor přijala. Bob Chitwood, šéf dentonské policie, nemarnil čas a přešel rovnou k věci. „Quinnová, potřebuju vás a Fraleyho v terénu. Máme vraždu.“

„Pane,“ začala Josie, „my jsme... já...“

„Já vím. A je mi to jedno. Okamžitě vyrazte na místo činu.“ Vysypal ze sebe adresu, která Josii zněla povědomě.

Chitwoodův zvučný hlas se nesl přes celou místnost až ke dveřím, ve kterých stál Noah v pomačkaném obleku a s pozvednutým obočím. Tiše vyslovil jméno: *Gretchen*?

Gretchen Palmerová byla další detektiv v dentonském policejním oddělení. Josie řekla: „Dneska má službu detektiv Palmerová. Ta to určitě zvládne.“

Chitwood ze sebe vydal silně podrážděný zvuk. „Jsem si vědomý toho, kdo má službu, Quinnová. Ale s detektivem Palmerovou se nemůžu spojit.“

„Zkusil jste její...“

Šéf zvýšil hlas, takže křičel. „Sakra, Quinnová, nemám čas odpovídat na dvacet otázek. Mám tělo a místo činu, a žádného detektiva. Takže tam jeden z vás hned jeďte.“ Ještě jednou vychrlil adresu a v tu chvíli si Josie uvědomila, proč jí připadá povědomá.

Šlo o místo, kde bydlela Gretchen.

KAPITOLA 3

„Zpomal,“ požádal ji Noah.
Josie se na něj podívala. Jednou rukou pevně svíral kliku dveří jejího Fordu Escape a kolem něj se míhal Denton jako rozmazaná šmouha. „V Gretchenině domě došlo k vraždě,“ připomněla mu.

„A my víme, že obětí není Gretchen, protože kdyby ano, zasahující policisté by nám to dali vědět,“ opáčil Noah.

Josie ubrala plyn, ale jen nepatrně. „Pošli jí zprávu.“

„To jsem už udělal. A taky jsem se jí snažil dovolat, když ses převlékala. Okamžitě se ozvala hlasová schránka. A na moje textovky neodpověděla. Ale zavolal jsem na stanici a na dispečinku mi řekli, že Gretchen byla naposledy viděna právě na stanici asi hodinu před nalezením těla. Dokonce ani nevíme, jestli byla doma, když se to stalo.“

„Ale taky nevíme, že nebyla. Hodina je spousta času na to, aby se dostala domů.“

„Ve službě?“

„Možná. Nevím. Nemáme dost informací.“

Žaludek se jí sevřel. Gretchen se vůbec nepodobalo, aby uprostřed služby zmizela a nereagovala na její volání nebo zprávy. Josie znovu sešlápla plynový pedál. „A dispečink ji nedokázal sehnat?“ ujišťovala se.

„Ne,“ odpověděl Noah. „Právě prověřují MDT, aby zjistili, jestli můžou lokalizovat její auto.“

Gretchen obvykle používala služební Chevrolet Cruze, který byl vybavený MDT neboli mobilním datovým terminálem, tedy počítačem řízeným mobilním zařízením, které Gretchen umožňovalo nejen komunikovat s dispečinkem, ale zároveň dispečinku dávalo možnost lokalizovat polohu jejího vozu.

„Jakmile ji najdou, chci to vědět,“ řekla Josie.

Noah beze slova přikývl. Když se na něj Josie letmo podívala, viděla, že mu cuká sval u čelistního kloubu a pohled upírá na krajinu letící za oknem. Gretchenin jednopatrový dům z červených cihel byl zasazený do jedné z klidných čtvrtí Dentonu, kde žila střední třída. Stál na akrovém pozemku a vedla k němu dlouhá rovná příjezdová cesta, která z ulice pokračovala podél domu ke garáži za domem. Po celé délce příjezdové cesty se táhl vysoký bílý plot oddělující sousedy na jedné straně. Na druhé jim bránily ve výhledu vzrostlé stálezelené keře. Kdykoli jindy by dům působil mile a přívětivě, ale dnes byl obklopený policejními vozy a sanitkami. Josie a Noah zaparkovali na druhé straně ulice. Došli k příjezdové cestě, na jejímž začátku parkovala sanitka, kterou obešli. Páska zabezpečující místo činu jim bránila přiblížit se k domu. Před ní stál jeden z dentonských hlídkujících policistů a v ruce držel podložku s papíry připnutými klipem.

„Zdravím, Hummele,“ řekla Josie.

„Šéfko,“ pozdravil policista.

Josie si vytrvale poklepávala prsty na stehně, ale podařilo se jí nepatrně usmát. „Teď jen detektiv Quinnová, pamatujete?“

Dva roky zastávala pozici dočasného náčelníka dentonského policejního oddělení, ale jakmile starostka prosadila, že ji nahradí Bob Chitwood, s radostí se vrátila na své místo detektiva. Ale ostatní ji dál oslovovali *šéfko*.

„Člověk se toho zvyku těžko zbavuje,“ pousmál se Noah a spontánně na Hummela mrkl.

Policista přikývl a zapsal si jejich jména. Pak Noaha přejel pohledem. „Hezký oblek.“

Josie se bleskurychle převlékla do svých obvyklých khaki kalhot, polokošile dentonského policejního oddělení a černé bundy, ale Noah pořád ještě vypadal jako z pánského módního časopisu. „Když mi zavolali, byl jsem právě na cestě na večeri,“ vysvětlil mu Noah.

Hummel ukázal na jeden ze služebních vozů zaparkovaných u obrubníku, který měl otevřený kufr. „Támhle jsou ochranné kombinézy.“

„Co máte?“ zeptala se Josie Hummela.

Hummel ukázal směrem k domu, kde se po příjezdové cestě, zahradě a verandě pohybovali členové důkazního zásahového týmu dentonského oddělení v bílých jednorázových ochranných oblecích. Neúnavně označovali důkazy žlutými praporky, prováděli měření, zakreslovali místo činu a pořizovali fotografie. Vlevo na příjezdové cestě, několik metrů od verandy u předního vchodu, stál vztyčený bílý stan. Josie věděla, že na tom místě leží tělo.

Hummel řekl: „Máme jedno mrtvé tělo, běloch, střelná rána do zad, neozbrojený, bez dokladů. Nikdo jiný tu není, ale vchodové dveře byly otevřené. Snažili jsme se dovolat detektivu Palmerové na mobil, ale hovor spadl rovnou do hlasové schránky. Kapitán říká, že

na stanici taky není. Viděli ji tam asi před hodinou, ale teď ji nikdo nemůže najít. Dispečink ji nesehnal. Právě prověřují MDT.“

„Slyšela jsem,“ přitakala Josie. „Jestli bude nedostupná ještě za půl hodiny, chci, aby LaMay zkontroloval kamerové záznamy na stanici a zjistil, kdy přesně odešla. Kdo našel tělo?“

„V domě je jeden z těch bezpečnostních monitorovacích systémů, takže když se spustí alarm, na místo vyjede i policie. Víte, co myslím?“

„Ano. Uvažuji o tom, že si taky takový pořídím domů,“ přikývla Josie.

„No, takže se spustil alarm u vchodových dveří a bezpečnostní služba zavolala detektivu Palmerové, ale ta to nevzala. Zavolali 911, my jsme dorazili na místo a našli jsme mrtvolu. Jo, a ještě něco...“

„Co?“ zeptal se Noah.

Hummel přešlápl z jedné nohy na druhou, a než odpověděl, krátce stiskl rty do tenké, nervózní úsečky. „Nejlepší bude, když se podíváte sami.“

KAPITOLA 4

Jakmile se řádně oblékli, Hummel je nechal projít pod páskou a Josie s Noahem zamířili ke stanu. Uvnitř našli tělo mladého muže na asfaltu ležící obličejem dolů. Josie se sklonila k tělu a jeden z techniků zatím mrtvolu fotografoval. Okamžitě viděla, o čem Hummel mluvil. Muž byl oblečený v džínách, bílých teniskách a zelené polokošili, jejíž zadní strana byla nyní zbarvená rudě od jediného průstřelu těsně pod levou lopatkou kousek od páteře. Neobvyklé na místě činu ale bylo to, že někdo na límeček košile připevnil spínacím špendlíkem fotografii.

„To je skutečná fotka?“ zeptal se Noah a sklonil se vedle Josie.

Josie po snímku přejela prsty v rukavici. „Ano. A vypadá staře.“

Fotografie o rozměru devět krát třináct centimetrů zachycovala z profilu malého chlapce, asi čtyřletého nebo pětiletého, jak běží vysokou trávou. Okraje fotografie byly zažloutlé a zvlněné. Dokonce i matný povrch se zdál vybledlý. Chlapec byl běloch s rozcuchanými blondatými vlasy. Na sobě měl hnědé manšestrové kalhoty a flanelovou košili. Když fotograf stiskl spoušť, chlapcovo malé tělo bylo v pohybu, s jednou paží a nohou zvednutou uprostřed běhu.

„Podívej se na tohle,“ vyzvala Noaha Josie a opatrně nadzvedla fotku, aniž by ji sundala ze špendlíku, aby viděl na zadní stranu, na které byl vybledlý černý záznam: 2004.

„To je rok, kdy byla fotka vytištěná?“

„Ne vytištěná,“ opravila ho Josie. „Vyvolaná. Myslím, že to bylo zřejmě vyfocené opravdovým fotoaparátem. Vypadá to na pětaticetimilimetrový film. Tam, kde fotky vyvolávali, často tiskli na zadní stranu datum.“

„Jenže tyhle firmy dneska už neexistují,“ poznamenal Noah.

„To máš pravdu. Podle všeho ale můžeme s jistotou říct, že tahle fotka je z roku 2004.“

„Myslíš, že je na ní náš mrtvý muž?“

Josie použila mobilní telefon, aby si snímek rychle vyfotila. Pak vstala a přemístila se k mužově hlavě. Přistál s oběma rukama nad hlavou, jako by se snažil zastavit pád. Pod jeho ústy se na zemi vytvořila malá kaluž krve. Byla mu vidět jen jedna strana obličeje, ale vypadal mladě. Josie tipovala, že mu bylo něco málo přes dvacet. Měl olivovou pleť a kudrnaté černé vlasy. Oči měl zavřené. „Těžko říct. Ten chlapec na fotce je zabraný z boku, takže mu není pořádně vidět do tváře. Ale podle odstínu pleti a barvy vlasů bych se domnívala, že ne, že to není on.“ Stočila pohled zpátky ke střelné ráně v jeho zádech. „Zavolał někdo koronera?“ zeptala se.

Noah přikývl. „Hummel. Doktorka je na cestě.“

„Hummel říkal, že u sebe nemá žádný průkaz totožnosti. Až se na něj doktorka Feistová podívá, obrátíme ho a zkontrolujeme přední kapsy. Prověřil někdo auta na ulici? Možná zaparkoval někde poblíž, tedy za předpokladu, že sem přijel autem. A řekni mi, že už někdo obchází sousedy.“

„Hummel vyslal pár policistů, hned jak uzavřeli místo činu.“

„Skvělé,“ přitakala Josie. Od těla zamířila k verandě a při chůzi počítala kroky. Dvanáct kroků od mrtvého muže k patě schodiště. Když vystoupala po schodech, uviděla na prknech verandy, v polovině cesty mezi horním schodem a vchodovými dveřmi, žlutou značku označující důkaz. Jakmile se přiblížila, ve slábnoucím slunečním světle se zaleskla devítimilimetrová nábojnice. Jeden ze členů jejího týmu kolem ní už opsal křídou kroužek. Josie se otočila, aby viděla na příjezdovou cestu, a v hlavě si promítala možný scénář. Stál vrah tady, na horním schodu, a střelil muže do zad? Když odcházeli? Neozbrojený? Ovanul ji chlad.

Z domu se vynořil policista Mettner, jeden ze členů důkazního zásahového týmu. „Šéfko? Jste v pohodě?“

„Detektiv Quinnová,“ zamumlala Josie. „Hummel říkal, že vchodové dveře byly otevřené. Odemčené, nebo pootevřené?“

„Pootevřené,“ odpověděl Mettner. „Žádné stopy páčení. Zámky jsou neporušené. Dveře nikdo nevyrazil.“

„Takže se nezdá, že by se ten muž vloupal dovnitř,“ poznamenala Josie. Připadalo jí to divné. Věděla, kolika zločinů byla Gretchen během své dlouhé kariéry svědkem, takže mohla jen stěží uvěřit, že by patřila k tomu typu lidí, kteří nezamykají. Dokonce i v Dentonu, kde se drobná kriminalita nedala srovnávat s městem tak velkým jako Philadelphia. Nebo snad odjela z policejní stanice domů a zrovna otevřela dveře, když sem ten mladík dorazil?

„Pokud ano, nevloupal se dovnitř předními dveřmi,“ přitakal Mettner.

„Tak proč byla informována bezpečnostní agentura? Co spustilo alarm?“

Mettner ukázal směrem ke dveřím. „Dveře zůstaly pootevřené. Domnívám se, že když zůstanou otevřené déle než deset minut, bezpečnostní agentura obdrží varování.“

„Je tam klávesnice?“ zeptala se Josie. „Na které se vyťuká kód?“

„Ne, ten se zadává přes mobilní telefon. Kdyby se poškodil rám dveří nebo kdyby dveře zůstaly otevřené příliš dlouho, bezpečnostní agentura pošle zprávu na Gretchenin telefon. Ona zadá kód a oni vědí, že je všechno v pořádku.“

„Ale dveře mohly být odemčené a někdo mohl vejít dovnitř a odejít, aniž by se spustil alarm?“

Mettner pokrčil rameny. „No, hádám, že ano.“

„Takže nemáme tušení, jestli dveře byly už odemčené, nebo jestli někdo použil klíč, aby je otevřel, a pak je nechal pootevřené?“

„Ne, víme jen to, že zůstaly dlouhou dobu otevřené.“

„Nějaké indicie, že muž z příjezdové cesty byl uvnitř domu?“ zeptala se Josie.

„Zkontrolovali jsme celý dům a nenašli jsme nic, co by jakkoli prokázalo, že byl skutečně uvnitř. Když jsme dorazili, nikdo tady nebyl. Neobjevili jsme žádné známky narušení, tím chci říct, nic zjevného. Zavolali jsme detektivu Palmerové, protože ta by nám mohla říct, jestli něco schází nebo není na svém místě. Ale nezvedla telefon...“

„Já vím,“ přitakala Josie. „Už jsem slyšela. Vyfotografovali jste vnitřek domu?“

„Ano. A taky jsme pořídili videozáznam.“

„Skvělé. Fotky z přízemí nechte vytisknout, ano?“

„Zařídím, šéfko,“ přitakal Mettner. Josie otevřela pusu, aby ho opravila, ale rozmyslela si to. Všechny je opravuje už celé měsíce. A ni-

kam to nevede. Letmo se podívala za sebe. Noah stál nad tělem a soustředěně si něco zapisoval do notesu. Josie vklouzla dveřmi do domu.

Gretchenin obývací pokoj byl spoře vybavený pohovkou s potahem z hnědého mikrovlákna a konferenčním stolem z tmavého dřeva, naproti kterému stál malý stojan se stejně malou televizí. Podlaha byla dřevěná, a kromě několika pokojových květin místnost téměř postrádala osobní drobnosti nebo doplňky. Na oknech visely průsvitné záclony. V jídelně stál stůl s úhledně zastrčenými židlemi, na kterém leželo několik faktur, srolovaných účtenek a letáků. V rohu místnosti Josii zaujala plastová schránka na dokumenty. Přidřepla si k ní a zvedla víko, aby si prohlédla obsah. Uvnitř našla jen zaplacené účty, pojistné smlouvy na dům a auto a složku označenou POHOTOVOSTNÍ ÚVĚROVÁ KARTA.

Auto.

Josie věděla, že má Gretchen vlastní vozidlo. Podle pojistky šlo o Nissan Sentra. Vrátila se ke vchodovým dveřím, vystrčila hlavu ven a zeptala se Mettnera, jestli někdo zkontroloval garáž za domem.

„Ano, stojí tam její soukromé auto,“ odpověděl.

Noah vyšel po schodech na verandu. „Vyhlásíme pátrání? Pokud ji nenajdeme pomocí datového terminálu v jejím služebním autě? Naši vůz už hledají, ale mohli bychom zapojit státní policii.“

Pravděpodobnost, že mobilní datový terminál Gretchenino auto nelokalizuje, se téměř blížila nule. Přesto se Josie nedokázala zbavit nepříjemného pocitu, který se jí usadil v žaludku. „Jestli ji MDT neobjeví,“ řekla Josie, „tak vyhlásíme pátrání.“

Mettner přikývl a přitiskl si telefon na ucho. Noah se protáhl kolem Josie do domu. „Myslíš, že má Gretchen potíže?“

Josie vešla dovnitř a založila si ruce v bok. „To nevím. Ale je krajně neobvyklé, aby nebyla k zastížení... nebo aby zmizela.“

„A víme jistě, že je skutečně nezvěstná?“ zeptal se Noah. „Není to až tak dlouho.“

Měl pravdu. Od okamžiku, kdy bylo na Gretchenině příjezdové cestě nalezeno tělo, neuplynuly ani dvě hodiny. Naposledy ji viděli na policejní stanici, když měla službu. Může existovat logické vysvětlení, proč nereagovala na žádná volání a zprávy. Nebo proč neodpovídá dispečinku. Možná se jí rozbil telefon. Možná má rozbité auto a někde se pohybuje pěšky.

„Myslíš, že když nechám vyhlásit pátrání, reaguju přehnaně?“

„Ne, pokud ji nedokážeme lokalizovat pomocí MDT,“ opáčil Noah. „Jestli se dostala do nějakých potíží, lepší než čekat je začít co možná nejdříve. Ale jestli se jí rozbilo auto nebo jí upadl telefon a za pár hodin se objeví na stanici, budeme se cítit jako idioti.“

„Tak prostě budeme za idioty,“ řekla Josie rozhodně. „Nechci v žádném případě riskovat, zvláště jestli se ukáže, že se dostala do nějakého problému.“

Noah přikývl a pak se zeptal: „Co tady máme?“

Josie znovu přejela pohledem obývací pokoj. „Z toho, co vidím, nic moc. Nejsou tu žádné zjevné známky zápasu, ale jak říkal Mettner, ve skutečnosti nevíme, jestli je něco jinak, než má být.“

„Kromě tady toho,“ opáčil Noah a ukázal na jeden z odkládacích stolků. Vedle lampičky zářilo dokonalé kolečko na jinak zaprášeném dřevěném povrchu.

„Třeba si sem ráno postavila hrnek s kávou,“ nabídla Josie. „A než odešla, umyla ho a uklidila.“

Noah se zamračil. „Může to být od vázy nebo nějaké mísy.“

„No, až Gretchen najdeme, tak se jí na to zeptáme. Ujisti se, že to technici vyfotili.“

Noah odešel najít Mettnera a Josie se vydala hlouběji do domu. Ještě nikdy do Gretchenina domu nevstoupila. Vždycky ji jen z pracovních důvodů vysadila nebo vyzvedla. Cítila, jak ji zaplavuje pocit viny. Gretchen se k ní chovala hezky a chápala ji i v těch ohledech, kdy ostatní nemohli. Rozuměla její intenzivní potřebě soukromí a osobním problémům, které plynuly z faktu, že ji vychovávala toxická matka. Možná se Josie měla víc snažit, aby ji lépe poznala, aby překonala zeď striktní profesionality, za kterou se Gretchen vždy schovávala.

Když se Noah vrátil, prozkoumali zbytek domu. Byl pečlivě udržovaný, ale stejně jako v obývacím pokoji nezaznamenali mnoho stop Gretcheniny osobnosti. Pouze v ložnici našli několik zarámovaných rodinných fotografií. Do skládacího rámečku o rozměrech třináct krát osmnáct centimetrů, který stál na komodě, byly vloženy dvě fotky – starší muž a žena sedící u stolu v restauraci a stejný postarší pár v zahradních křeslech. Gretchen se nakláněla mezi ně, každého objímala jednou rukou a na tváři jí zářil pro ni netypický široký úsměv.

„Agnes a Fred,“ poznamenala Josie.

„Prosím?“ zeptal se Noah, který právě otevřel dveře skříně a nahlížel dovnitř.

„Myslím, že to jsou Gretchenini prarodiče.“ Josie ukázala na snímky. „Gretchen mi říkala, že ji vychovávali, když její matka skončila ve vězení za to, že neúmyslně zabila její sestru.“

Noah se k ní otočil. „Bože můj. Co se stalo?“

Josie se odvrátila od fotek, přičemž vnímala plíživý pocit nelihosti a ostychu, že je nucená prozkoumávat Gretchenin soukromý prostor. Ale musela k místu činu přistupovat stejně jako ke každému jinému. A na každém jiném místě činu by dům důkladně prohlédli, aby se ujistili, že jim nic důležitého neuniklo.

„Gretchenina máma trpěla Münchhausenovým syndromem v zastoupení,“ vysvětlila Josie.

Noah se poškrábal víčkem od propisky na spánku. „To je syndrom, při kterém rodiče dělají ze svých dětí nemocné, aby získali pozornost?“

Josie přikývla. „Ano. Poslyš, Gretchen mi to řekla důvěrně, takže jestli se ukáže, že o nic nejde, myslím tím, jestli se během půl hodiny objeví s rozbitým mobilem a velkou omluvou, tak si to, prosím, nech pro sebe.“

„Samozřejmě,“ přitakal Noah. „Ale jestli se sama neobjeví...“

„Já vím. Budeme se muset hrabat v jejím soukromém životě.“

„Ano, určitě budeme muset vypátrat rodinné příslušníky, abychom zjistili, jestli se jim neozvala.“

Josie začala vytahovat zásuvky a pečlivě je prohlížet. V přihrádce s ponožkami našla v jedné ponožce, zasunuté až úplně vzadu, svazek bankovek. Aniž by ho rozbila, spočítala rohy bankovek. Všechny byly stodolarové, dohromady asi dva tisíce dolarů. Mávla jimi směrem k Noahovi, aby si to zapsal. Pak je vrátila na původní místo a zásuvku zavřela. V zásuvce nočního stolku ležela malá skleněná krabička s červenými, černými a stříbrnými mozaikovými kamínky, které vytvořily vzor květin. Josie ji otevřela a našla v ní malou ko-

lekci šperků. Nikdy neviděla, že by Gretchen nosila nějaké ozdoby, ale pár řetízků, náramků a prstenů spolu s odznakem z doby, kdy sloužila u policie ve Philadelphii, tady měla. „Další cennosti,“ řekla Noahovi.

Provedl rychlý soupis obsahu a přidal pár poznámek.

„Takže o loupež se nejedná.“

„Ne, myslím, že ne,“ souhlasila Josie. „Mettner říkal, že nic nebylo poničené nebo zpřeházené, a měl pravdu. Pamatuješ, jak ti grázlové vykradli můj dům? Zdemolovali ho.“

„Ano,“ přitakal Noah. „Působí to tady dost nezabydleně,“ dodal.

Josie s povzdechem vyšla z ložnice a nahlédla do dalších místností. První byla naprosto prázdná, bez jediného kusu nábytku i koberce. Ve slabém světle soumraku, které pronikalo do pokoje oknem, se leskla dřevěná podlaha. Druhá místnost byla zaplněná podle všeho dosud nevybalenými stěhovacími krabicemi. Josie přejížděla pohledem po spěšně napsaných štítcích: KUCHYŇ, KNIHY, VÁNOCE. Gretchen tady žila přinejmenším dva roky, a přesto to v domě vypadalo, jako by právě dorazila. Neplánovala v Dentonu zůstat? Josie o tom v duchu uvažovala a vešla dál do místnosti, kde její pozornost upoutaly dvě krabice. Jedna byla označená BABIČČINY VĚCI NA PLETENÍ a druhá DĚDOVO NÁŘADÍ. Josie se zamračila. Otočila se k ostatním krabicím a podívala se do té se štítkem KUCHYŇ. Bylo zvláštní, že Gretchen za dva roky nevybalila všechny své věci do kuchyně. Uvnitř byla naskládána spousta dekorativních předmětů s motivem kohouta – držák na papírové utěrky korunovaný keramickou hlavou kohouta, slánky a pepřenky ve tvaru kohoutů, utěrky, chňapky, prostírání. Vedle obrovské bílé dózy na sušenky

s motivem kohouta byly natěsnané dva nástěnné předměty z patinovaného dřeva. Jeden zdobil nápis VENKOVSKÁ KUCHYŇ a na druhém stálo: KOHOUT MOŽNÁ KOKRHÁ, ALE SLEPICE SPLNÍ OČEKÁVÁNÍ.

Do místnosti vešel Noah a zamířil k Josii. Dřevěná podlaha pod jeho kroky zavržala. „Co mají znamenat všechna ta kuřata?“ zeptal se, když se jí podíval přes rameno.

„Mám dojem, že tohle Gretchen nepatří.“

Noah zvedl obočí. „No, taky bych netipoval, že by si Gretchen vyzdobila kuchyň roztomilými hospodářskými zvířátky. Nad čím přemýšlíš?“

Josie ukázala na krabice. „Myslím, že to všechno jsou věci jejích prarodičů. Podle všeho umřeli.“

„Což nám ztíží naše pátrání, pokud se budeme muset začít vyptávat rodinných příslušníků.“

Josie si povzdechla a zavřela krabici. „Doufejme, že se objeví a nedojde k tomu.“ Ale mravenčení v břiše jí naznačovalo něco jiného.

Z přízemí zavolal Mettner: „Šéfko? Poručíku Fraleyi? Přijela soudní lékařka.“

KAPITOLA 5

Doktorka Anya Feistová si už v ochranné kombinéze a čapce klekla vedle těla. Opatrně odepnula fotografii a uložila ji do hnědého papírového sáčku na důkazy, který jí Mettner přidržel. Zapečetil ho a označil. Lékařka se otočila k tělu a prsty v rukavicích zkoumala roztržený krvavý prstenec, který do mužova trička prorazila kulka. Když se k ní přiblížili Josie a Noah, nezvedla k nim pohled.

„Ať už je to kdokoli, neměl žádnou šanci,“ poznamenala.

Noah vytáhl svůj zápisník a nalistoval prázdnou stránku.

Doktorka Feistová pokračovala: „Budu se na něj muset podívat na stole, ale už teď vám můžu říct, že mu kulka podle všeho protrhla plíci a možná prošla i srdcem. Pravděpodobně zemřel během několika vteřin, ne-li ještě dřív, než dopadl na zem. Našli jste nábojnici?“

„Devítimilimetrová,“ odpověděla Josie.

Lékařka přikývla, přemístila se k mužově hlavě a uhladila mu kudrnaté černé vlasy z čela. „Ano, devět milimetrů, to by odpovídalo. Bože můj, ten je mladý!“ Vrátila se k trupu a pomalu mu na zádech vyhrnula tričko, aby odkryla otvor po kulce těsně pod jeho levou lopatkou, dva a půl centimetru od páteře. „Nevidím žádné otlaky nebo ožehnutí, takže se nejedná o kontaktní zásah.“

„Předpokládáme, že ten, kdo ho střílil, stál na verandě,“ přitakala Josie. „Nahore na schodech.“

Doktorka Feistová pohledem sledovala dráhu od verandy zpátky k tělu. „Tak to měl váš střelec buď velké štěstí, nebo je opravdu hodně dobrý. Tím chci říct, že tenhle kluk neměl čas ani vykřiknout. Smrt byla pravděpodobně okamžitá.“

Že chlapec netrpěl, bylo pro Josii jen malou úlevou. Doktorka měla pravdu – byl mladý – a Josie cítila bolest, kterou budou jeho rodiče prožívat. Nemusela být matkou, aby věděla, že ztráta syna jejich životy zcela rozvrátí. Chlapcův život skončil, ale trápení rodičů teprve začíná.

Doktorka Feistová se s těžkým povzdechem postavila a oprášila si kolena. „Dobře, naložte ho do sanitky a odvezte. Hned s ním začnu. A zajistím, aby mu byly odebrány otisky prstů.“

Mettner pokynul Hummelovi, který pustil dva pracovníky záchranné služby s nosítky za policejní pásku. Josie v jednom z nich poznala Owena. Nebyl o moc starší než mrtvý mladík, ale věděla, že už má ani ne roční dvojčata a že neustále pracuje přesčas, takže ho členové dentonského policejního oddělení vídali snad na každém místě činu, které si žádalo sanitku. Mávnutím ruky pozdravil Josii a Noaha a společně s kolegou položil pytel na mrtvoly vedle chlapce, kterého pak přetočili na záda tak, aby přes něj mohli pytel z obou stran přetáhnout. Noah zkontroloval obsah předních kapes džínů a Owen s kolegou přeložili klopky pytle přes tělo a zavřeli ho.

„Žádná peněženka,“ zabručel Noah, když zřízenci zvedli pytel na nosítka a zamířili k otevřené sanitce s doktorkou Feistovou v patách. „Myslíš, že ho někdo okradl?“

Josie vykročila zpátky k domu. „Ne. Nevím. Dokonce ani nevíme, jestli byl v domě. A jestli ano, kdo další tady byl. Za předpokladu, že nepočítáme Gretchen.“

„Komplic?“

Josie šla po příjezdové cestě kolem domu a Noah ji následoval. „Myslím, že můžeme s jistotou říct, že nešlo o loupež,“ řekla. „Jestli tady byli dva, tak co se stalo? Přišli – nevíme kvůli čemu – a pak se obrátili proti sobě. Vrah střelil svého komplice do zad, sebral mu peněženku a nechal ho tady se záhadnou starou fotografií připnutou na límci? A opět, aniž by si z domu cokoli odnesl? Aniž by zanechal jakékoli známky vniknutí do domu?“

Noah navrhl: „Možná že když zastřelil toho kluka, vyděsil se a utekl. Kromě toho vlastně nevíme, že se z domu nic neztratilo. Jen to předpokládáme, protože nic není zničené a v Gretchenině ložnici jsme našli peníze a šperky. Mohla tu mít ještě něco cenného, o čem nevíme. Opravdu potřebujeme, aby Gretchen svůj dům prošla a řekla nám, jestli je všechno tak, jak má být.“

Josie se zastavila před každým oknem podél domu a prostudovala ho. Žádné z nich nevypadalo poškozeně, zato měla všechna na vnějším parapetu podomácku vyrobené zabezpečení proti vloupání. „Podívej,“ vyzvala Noaha, který stál za ní. Parapety oken byly asi třicet centimetrů nad Josií. Noah, téměř o hlavu vyšší než ona, měl oči téměř v úrovni parapetu.

Natáhl ruku, aby na něj sáhl.

„Opatrně,“ vyzvala ho Josie.

„Bože můj,“ odtušil Noah, když se ukazováčkem zlehka dotkl ostrého hrotu jednoho z mnoha hřebíčků, které vyčnívaly z podlouh-

lé dřevěné destičky na parapetu. „Vyrobita si vlastní zabezpečení.“ Pokusil se dřevěnou destičku uvolnit, ale nepohnula se. Stoupl si na špičky a podíval se na oba konce destičky. „Jo,“ konstatoval, „přibila to k parapetu.“

„Takže kdyby se někdy někdo snažil vylézt nahoru a vloupat se dovnitř, rozedřel by si dlaně o hromadu hřebíků,“ poznamenala Josie.

S Noahem v závěsu rychle obešla dům a zaznamenala, že všechna okna v přízemí mají stejnou past. Uvnitř v domě odhrnula v obývacím pokoji průsvitné závěsy a objevila dřevěné svorníky zaražené mezi horní částí okenního rámu a horní částí pohyblivého okna. Bez jejich odstranění se okno nedalo otevřít. Samozřejmě nic by nezabránilo tomu, aby někdo jednoduše rozbil sklo a prolezl dovnitř. Možná si Gretchen myslela, že pokud bude doma, hluk tříštícího se skla bude stačit k tomu, aby ji upozornil na vetřelce.

Noah vedle Josie tiše hvízdal. „Tak tomu říkám paranoia.“

„Ano,“ souhlasila Josie. „Nějak to nehraje.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Noah.

Než mohla odpovědět, uslyšeli, jak Mettner zvenčí volá: „Šéfko, něco máme.“

KAPITOLA 6

Josie a Noah následovali Mettnera za vyznačenou hranici místa činu. Téměř blok od Gretchenina domu parkoval na ulici u chodníku modrý Ford Fusion. Mettner čekal za ním a prsty mu létaly po tabletu, který držel v ruce. „Několik sousedů nám řeklo, že tohle auto ještě nikdy neviděli. Stojí tady od dnešního rána. Zkontrolovali jsme poznávací značku. Je z půjčovny,“ vysvětlil. „Už jsem volal do půjčovny Prime, kde mi potvrdili, že bylo vypůjčené před dvěma dny ve Philadelphii.“

„Kdo si ho půjčil?“ zeptal se Noah.

Mettner se zamračil. „Tu informaci nám dají, až uvidí soudní příkaz. Volal jsem LaMayovi. Už ho sepisuje.“

„Jedna půjčovna Prime je hned za městem,“ poznamenala Josie. „Když tam zajedeme, možná nám bude přát štěstí. Potřebujeme jen jméno.“

„Vyrazíme tam, hned jak tady skončíme,“ souhlasil Noah a pak se obrátil na Mettnera: „Viděl někdo ze sousedů něco?“

„Paní, která bydlí naproti domu detektiva Palmerové, se domnívá, že nedávno viděla Gretchen, jak jde po příjezdové cestě, ale nedokázala říct kdy přesně.“

„Šla pěšky?“ zeptala se Josie. „A viděla i Gretchenino auto?“

„Nevzpomíná si. Kolegové, kteří obcházeli sousedy, na ni tlačili, ale vážně si nedokázala vzpomenout na nic užitečného. Taky tvrdila, že Gretchen chodí sem a tam celý den.“

Josie si povzdechla. „Takže mohla vidět Gretchen, jak jde po vlastní příjezdové cestě před hodinou, nebo taky dneska ráno.“

Mettner se ušklíbl. „V podstatě ano. Pár lidí slyšelo výstřel, ale většina sousedů, kteří byli doma, seděla u večeře nebo sledovala večerní zprávy. A navíc stojí z jedné strany pozemku vysoký plot a na druhé straně rostou keře...“

„Takže nikdo nic neviděl,“ dokončila za něj Josie a cítila, jak ji z narůstající frustrace začíná pobolívat za očima. „Dobře. Myslím, že tady jsme skončili. Můžete dokončit prohlídku místa činu a my s Fraleyem zajedeme na stanici. Zjistíme, co odhalil mobilní datový terminál, vyzvedneme ten příkaz a podíváme se, co LaMay našel na kamerách.“

Když projížděli Dentonem k policejnímu ředitelství, což byla velká třípodlažní budova ze šedého kamene se zdobenými lištami nad mnoha dvoukřídlými obloukovými okny a starou zvonici v jednom rohu, slunce klesalo pod obzor a jeho poslední paprsky zahalily oblohu růžovou a zlatou září. Ani jeden z nich nepromluvil. Noah studoval poznámky a náčrtky, které si udělal na místě činu. Josie ignorovala neodbytné bzučení svého mobilního telefonu – její nová rodina jí psala kvůli slavnostní večeři, kterou zmeškala. Josie a Trinity měly narozeniny a tohle měla být jejich první společná rodinná narozeninová oslava. Zaplavil ji pocit viny, ale nemohla se zbavit dojmu, že ji Gretchen potřebuje. Josie zaparkovala na obecním parkovišti a s Noahem vešli do vestibulu stanice. Seržant Dan LaMay,

který sloužil na příjmu, na ně kývl a gestem naznačil, aby pokračovali za přepážku do místnosti s kamerovým systémem.

„Šéfko,“ hlásil, když se za ním Josie a Noah nacpali do malinké místnosti. „Našel jsem, co jste hledali.“

„Jen detek...“ začala Josie, ale zarazila se. Když se LaMay usadil na vrzající židli před soustavou obrazovek zachycujících různé části budovy, položila mu ruku na rameno. „Dane, říkejte mi prostě Josie, ano?“

Usmál se na ni a přikývl. LaMay sloužil na oddělení téměř čtyřicet let. Viděl příchody a odchody pěti policejních náčelníků – včetně Josie – a přežil jeden obrovský skandál. Teď už byl v důchodovém věku, měl pochroumané koleno a stále se mu zvětšovalo břicho. Josie si ho nechala během svého působení ve funkci šéfa jako seržanta na příjmu, protože jeho žena se zotavovala z rakoviny a dcera studovala na vysoké škole. Byl k ní neochvějně loajální a pomáhal jí, když to nejvíc potřebovala. Nyní se obávala, že ho náčelník Chitwood propustí, ale zatím zůstal mimo jeho radar a své povinnosti plnil tiše a efektivně.

„Co jste zjistil z MDT?“ zeptala se Josie.

LaMay mávl směrem k otevřenému laptopu na konci stolu, na kterém byla zobrazená GPS mapa jižního Dentonu. „Tady jsme ztratili signál,“ řekl a ukázal na tlustou čáru, o níž Josie věděla, že představuje most přes řeku Susquehanna.

„Ztratili jste signál?“ zopakovala Josie.

„To není možné,“ opáčil Noah. „Poslali jste tam jednotky?“

„Samozřejmě,“ odpověděl LaMay. „Nic tam nebylo.“

Což znamenalo, že někdo manipuloval s mobilním datovým terminálem v Gretchenině autě, nebo ho zničil. Buď to, nebo někdo

sjel s autem z mostu do řeky. „Svodidla nebyla poškozená?“ zeptala se Josie.

LaMay na ni chvíli zíral a kousal se do vnitřní strany tváře. „Předpokládám, že ne. Hlídka nehlásila nic neobvyklého.“

„Než pojedeme do té autopůjčovny, zastavíme se tam. A co máte na kamerách?“

LaMay se otočil na židli čelem k velké obrazovce přímo před sebou, která ukazovala chodbu v přízemí. LaMay záznam zastavil. Časový údaj v pravém horním rohu říkal 15:06. Před dveřmi do kuchyně stála Gretchen, na sobě měla stejnou uniformu jako Josie, jen se starou obnošenou koženou bundou přes košili. Gretchen bez bundy nikdy nikdo neviděl, ovšem nikdo z oddělení se neodvážil vyzvídat, jaká se k ní váže historie. Gretchen držela v jedné ruce hrnek s kávou.

LaMay stiskl tlačítko přehrávání. Sledovali, jak Gretchen pomalu vyšla z kuchyně, uskrávala kávu a volnou rukou si přejížděla po krátkých, rozježených vlasech. Pak se zastavila a ze zadní kapsy vytáhla mobilní telefon. Zamračeně studovala displej. Zdálo se, že váhá, než hovor přijme. Když si přiložila telefon k uchu, zamračila se ještě víc. Obraz nedoprovázel žádný zvuk, takže nemohli slyšet, co Gretchen říká, ale nevypadalo to dobře. Hovor trval asi tři minuty. Pak zavěsila, telefon si strčila zpátky do kapsy, hrnek odložila na zásobník s vodou a vyšla ze záběru.

„Kam šla?“ zeptala se Josie.

LaMay se na židli otočil k další obrazovce, na kterou stáhl záznam ze vstupní haly. „Vyšla přímo ze dveří,“ odpověděl a pustil nahrávku. Gretchen skutečně vešla z chodby v přízemí do haly, a aniž se ohlédla, vyšla hlavním vchodem ven.